

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 393/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Pavlom Gombosom, Popradská 66, Košice, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tost 24/2018 zo 6. augusta 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. októbra 2018 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED] (ďalej aj „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia ich základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Tost 24/2018 zo 6. augusta 2018 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Zo sťažnosti a z príloh vyplýva, že uznesením Špecializovaného trestného súdu, pracoviska Banská Bystrica sp. zn. 2 Tp 13/2018 zo 7. apríla 2018 sudca pre prípravne konanie rozhodol tak, že podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vzal sťažovateľov do väzby. Väzba sťažovateľov [REDACTED] a [REDACTED] začala plynúť 5. apríla 2018 o 7.00 h a väzba sťažovateľa [REDACTED] začala plynúť 5. apríla 2018 o 7.10 h. Sudca pre prípravné konanie zároveň podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka nenahradil a podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku písomný sľub sťažovateľov neprijal. Predmetné uznesenie sťažovateľa napadli sťažnosťou, ktorú najvyšší súd zamietol uznesením sp. zn. 6 Tost 14/2018.

3. Následne sťažovatelia 2. júla 2018 prostredníctvom svojich obhajcov podali žiadosti o prepustenie z väzby, ktoré boli uznesením sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu, pracoviska Banská Bystrica č. k. 2 Tp 13/2018-550 z 20. júla 2018 zamietnuté, písomný sľub sťažovateľov nebol prijatý a väzba nebola nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka. Proti tomuto uzneseniu sťažovatelia podali sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ju zamietol.

4. Sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu z dôvodu podľa nich nezákonného zadržania predchádzajúceho ich vzatiu do väzby, nezákonného vznesenia obvinenia, absencie dôvodov preventívnej väzby, ako aj z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

5. Podľa sťažovateľov s poukazom na ustanovenie § 86 ods. 1 Trestného poriadku ich *„zadržanie... dňa 5.4.2018 nebolo v súlade so zákonom, nakoľko v čase zadržania neexistoval prvok neodkladnosti. Orgány činné v trestnom konaní v skorých ranných hodinách doručili uznesenia o vznesení obvinenia z toho istého dňa (5.4.2018) a bez ďalších*

úkonov v konaní vykonali zadržanie podľa § 86 TP, pričom už s doručením uznesení o vznesení obvinenia sa nachádzali príslušníci PZ pripravení zadržať sťažovateľov hneď po vznesení obvinenia, až následne boli vo veci vykonané úkony - výsluchy sťažovateľov v čase o 7.00 hod., teda svojim konaním orgánom činným v trestnom konaní nedali žiaden dôvod na ich zadržanie. Podľa názoru sťažovateľov išlo o vopred pripravenú a naplánovanú situáciu, ku ktorej sťažovatelia svojim konaním nedali absolútne žiaden podnet.“. Ďalej sťažovatelia uvádzajú, že „návrh na vzatie do väzby sa týkal dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a žiadneho iného, v súvislosti s týmto uvádzajú že sa jedná o preventívnu väzbu z obavy pred pokračovaním v trestnej činnosti a teda tento by mal byť dôvodom väzby v zmysle ktorej orgány činné v trestnom konaní vykonali zadržanie v zmysle § 86 TP. V prípade sťažovateľov ide o obvinenia z ekonomickej trestnej činnosti, t.j. neodkladnosť situácie predstavuje fakt, že orgány činné v trestnom konaní by mali disponovať informáciami, že sa obvinení v tom čase chystajú uzavrieť obchod alebo vykonať nejakú obchodnú činnosť smerujúcu k dokonaniu trestného činu. Takéto informácie však zo spisového materiálu nevyplývajú. Obvinenia sa týkajú naposledy obchodnej činnosti z decembra 2017 (zadržanie v apríli 2018).“.

6. Sťažovatelia považujú za nezákonné aj im vznesené obvinenia a uvádzajú, že „Dňa 5.4.2018 policajt v zmysle § 206 ods. 1 Trestného poriadku začal trestné stíhanie voči sťažovateľom. Z uznesení zo dňa 5.4.2018 ktorými bolo vznesené obvinenie v konaniach ČVS: PPZ-212/NKA-FP-VY-2018 a ČVS: PPZ-285/NKA-FP-VY-2018 vyplýva, že trestné stíhanie bolo v oboch konaniach začaté podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku... vznesené obvinenie sa neriadilo správnym ustanovením - a to ust. § 206 ods. 1 Trestného poriadku, pričom správne sa malo riadiť ust. § 206 ods. 5 Trestného poriadku... Z hmotnoprávneho hľadiska totiž tieto obvinenia, ktoré boli voči nim vznesené, sa týkajú pokračovacieho zločinu skrátenia dane a poistného... policajt účelovo vzniesol samostatne obvinenia, čo malo za následok vedenie dvoch samostatných konaní pod dvoma samostatnými spisovými značkami, aby na oko zintenzívnil (umelo navýšeným počtom obvinení) dôvodnosť pokračovacej väzby.“.

7. Ďalšou z námietok sťažovateľov je absencia dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (tzv. pokračovacia väzba), ku ktorej uvádzajú, že v napadnutom uznesení najvyššieho súdu «nie je žiadnym spôsobom konštatované, aké sú „tie konkrétne skutočnosti“, z ktorých vyplýva obava na pokračovanie v trestnej činnosti. Súd v 7 stranovom odôvodnení uznesenia sa dôvodom väzobného stíhania sťažovateľov venuje v jednej vete: Najvyšší súd poznamenáva, že tieto skutočnosti vyplývajú z povahy a charakteru trestnej činnosti, ktorá im je kladená za vinu, keďže táto mala byť páchaná organizovane, po dlhší čas a vyznačuje sa vysokým stupňom sofistikovanosti.

... takéto odôvodnenie je nepostačujúce, nedostatočne odôvodnené, všeobecné, hodiace sa na akékoľvek iný obdobný prípad, porušujúce základné právo sťažovateľov na osobnú slobodu. Súčasťou ústavného práva obvineného na osobnú slobodu je aj právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia o väzbe, ktoré zrozumiteľným, zákonným a najmä preukázaným, a teda ústavne konformným spôsobom potvrdí skutočnú existenciu niektorého zo zákonných dôvodov väzby...

Vo zvyšku odkázal Najvyšší súd SR na svoje predchádzajúce rozhodnutie z 26.4.2018, pričom sťažovatelia poukazujú na skutočnosť, že sa od toho času výrazne zmenili okolnosti, sťažovatelia sa vzdali možnosti vykonávať funkciu konateľov ([REDACTED] predsedu predstavenstva) t. j. došlo k podstatným zmenám okolností, kedy už sťažovatelia nemajú reálnu možnosť konať v mene spoločnosti, pričom nové vedenie spoločnosti nie je rodinne personálne ani iným spôsobom prepojené s osobami sťažovateľov. Uvedenou skutočnosťou sa Najvyšší súd SR nezaoberal. Navyše doposiaľ nebolo nijakým spôsobom preukázané (a ani vyslovené podozrenie), že spoločnosti naďalej v ďalších zdaňovacích obdobiach (je koniec septembra 2018) páchajú alebo majú páchať trestnú činnosť s novým vedením spoločnosti a že by sťažovatelia tieto osoby nejakým spôsobom mali riadiť a usmerňovať v páchaní trestnej činnosti po tom, čo by boli prepustení z väzby.

Sťažovatelia uvádzajú, že hoci Najvyšší súd SR odkazuje na svoje odôvodnenie zo dňa 26.4.2018 ani v tomto uznesení 6 Tost 14/2018 nie sú uvedené konkrétne skutočnosti odôvodňujúce obavu z pokračovania v trestnej činnosti (predovšetkým u sťažovateľov [REDACTED])...».

8. Na základe uvedených skutočností sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Najvyšší súd SR uznesením 6 Tost 24/2018 z 6. augusta 2008 porušil základné právo [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 6 Tost 24/2018 z 6. augusta 2008 sa zrušuje. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] sa s okamžitou platnosťou prepúšťajú na slobodu.

3. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktorú je Najvyšší súd SR povinný zaplatiť na účet advokáta do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez

ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/08, III. ÚS 198/07).

12. Ústavný súd v ďalšom posúdil možnosť porušenia sťažovateľmi označených práv uznesením najvyššieho súdu.

13. Ústavný súd považuje za potrebné najskôr poukázať na to, že jeho právomoc je vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby (alebo je vo väzbe), bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol do väzby vzatý pre konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu vyjadrenú v § 71 ods. 1 písm. a) až c) Trestného poriadku alebo okolnosti uvedené v odseku 2 tohto ustanovenia, a osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby (II. ÚS 76/02). Úlohou ústavného súdu je tiež sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd (III. ÚS 271/07, II. ÚS 465/2011). Ústavný súd preto nemôže zasahovať do skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ak ich z danej perspektívy možno pokladať za udržateľné.

14. Ústavný súd stabilne k obsahu a podstate sťažovateľmi namietaného základného práva na osobnú slobodu tiež uvádza, že každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (m. m. II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00). Požiadavka obsiahnutá v tomto článku sa nemôže definovať in abstracto, ale musí sa posúdiť podľa okolností každej veci vrátane toho, čo v sťažnosti sťažovateľ uviedol (I. ÚS 109/03). Ústavný súd preto v prípade čl. 17 ústavy môže a musí uplatniť určitú revíziu právomoc, avšak bez toho, aby sám hodnotil skutočnosti, ktoré viedli všeobecný súd k tomu, že uprednostnil určité rozhodnutie pred iným. Jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, nie však konať ako všeobecný súd tretej alebo štvrtej inštancie; takéto konanie by bolo porušením obmedzenia, ktoré vyplýva z rozdelenia ústavnej ochrany základných práv alebo slobôd medzi všeobecné súdy a ústavný súd v čl. 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 165/02).

15. Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôraznil, že jeho právomoc na rozhodovanie vo väzobných veciach predpokladá výlučne skúmanie toho, či sa v konaní pred väzobnými súdmi dodržali ústavno-procesné princípy takeého obmedzenia osobnej slobody, akým je väzba obvineného (II. ÚS 76/02, IV. ÚS 83/03, IV. ÚS 171/03).

16. V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyšší súd k námietkam sťažovateľov, ktoré sú obdobné námietkam uvedeným v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu (okrem námietky nezákonného zadržania), uviedol:

„V odôvodnení sťažnosti obvinení opätovne popreli spáchanie trestného činu, ako aj organizovanie trestnej činnosti. Vo vzťahu k dôvodnosti vznesených obvinení popreli, že by po vzájomnej dohode a súčinnosti plánovane a koordinovane s cieľom získania daňovej výhody spočívajúcej v neoprávnenom odpočte DPH vytvorili riadený reťazec podnikateľských subjektov... Za daných okolností považujú obvinení všetky dôkazy vyhodnotené svojvoľne a v ich neprospech.

V súvislosti s dôvodom väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku obvinení namietali nedostatok konkrétnych skutočností odôvodňujúcich dôvodnú obavu, že by mali pokračovať v trestnej činnosti. Obvinení majú za to, že dokazovanie a doterajšie výsledky prípravného konania preukázali, že dôvody väzby nie sú dané, a preto je napadnuté rozhodnutie súdu nezákonné a arbitrárne. Väzba má na obvinených zásadne traumatizujúci vplyv, čo sa negatívne odzrkadľuje na ich psychickom a fyzickom zdraví. Navyše sa obvinený [REDAKOVANÉ] vzdal funkcie člena predstavenstva spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], obvinená [REDAKOVANÉ] sa vzdala funkcie konateľky v spoločnosti [REDAKOVANÉ] a obvinený [REDAKOVANÉ] sa vzdal funkcie konateľa spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]. Vzhľadom na to, že došlo k zmene štatutárnych orgánov a osôb vo vlastníckej štruktúre dotknutých spoločností, obvinení sú toho názoru, že sa nemôžu žiadnym spôsobom podieľať na riadení v uvedených spoločnostiach, a preto neexistujú objektívne dôvody väzby, keďže akýkoľvek postup smerujúci k podvodnej činnosti by bol v dôsledku prebiehajúcich a zahájených daňových kontrol odhalený...

K predmetnej veci je potrebné predovšetkým uviesť, že doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutky, pre ktoré je trestné stíhanie vedené, boli spáchané, pričom existuje dôvodné podozrenie, že tieto skutky spáchali obvinení. S poukazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, pre počiatočné štádium väzby postačuje existencia, resp. trvanie dôvodného podozrenia (conditio sine qua non zákonnosti väzby), že zadržaná osoba spáchala trestný čin. Po uplynutí určitého času však už splnenie tejto podmienky nestačí a treba zisťovať, či sú dané aj iné dôvody ospravedlňujúce pozbavenie slobody a či sú relevantné a dostačujúce...

Pokiaľ ide o tzv. materiálne podmienky väzby, ktorými sú dôvodnosť trestného stíhania a existencia niektorého z dôvodov väzby, najvyšší súd konštatuje, že aj v súčasnom štádiu konania sú naplnené do takej miery, aby odôvodňovali ďalšie pretrvávanie väzby. K oslabeniu dôvodného podozrenia by došlo jedine v prípade, pokiaľ by ďalšie dokazovanie podstatným spôsobom narušilo vierohodnosť dôkazov preukazujúcich vinu obvinených. Pri vykonávaní dokazovania však nedošlo k takej zmene dôkaznej situácie v prospech obvinených, aby sa podozrenie zo spáchania trestnej činnosti rozptýlilo, alebo výrazne zoslabilo. Na dôvode tzv. preventívnej väzby sa doposiaľ vykonaným vyšetrovaním nič nezmenilo, dôvody väzby sú rovnaké, ako boli ustálené pri rozhodovaní sudcu pre prípravné

konanie špecializovaného trestného súdu o vzatí obvinených... do väzby. Vo vzťahu ku konkrétnym skutočnostiam, odôvodňujúcim obavu z toho, že sa vyššie menovaní budú správať spôsobom predpokladaným v ustanovení § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por., odkazuje pritom Najvyšší súd Slovenskej republiky na už v danej veci skôr vydané väzobné rozhodnutia a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. apríla 2018, sp. zn. 6 Tost 14/2018. Najvyšší súd poznamenáva, že tieto skutočnosti vyplývajú z povahy a charakteru trestnej činnosti, ktorá je im kladená za vinu, keďže táto mala byť páchaná organizovane, po dlhší čas a vyznačuje sa vysokým stupňom sofistikovanosti.

V súvislosti s opätovnou žiadosťou obvinených o nahradenia väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka a prijatím písomného sľubu obvinených, je nutné uviesť, že uvedené inštitúty sú fakultatívnou možnosťou sudcu pre prípravné konanie, či ponechá obvinených na slobode, ale len za predpokladu, že osoba obvinených a povaha prejednávaneho prípadu dáva predpoklad, že účel väzby sa dosiahne aj dohľadom nad osobami obvinených osobou na to zákonom určenou. V posudzovanom prípade tak, ako to v dôvodoch napadnutého uznesenia uviedol sudca pre prípravné konanie, ani osoby obvinených..., ale ani povaha trestnej činnosti, pre ktorú im bolo vznesené obvinenie, takúto záruku v súčasnosti neposkytuje, čo však podľa názoru najvyššieho súdu s ohľadom na vyššie uvedené nevylučuje možnosť súdu zaoberať sa nahradením väzby obvinených dohľadom za použitia primeraných povinností a obmedzení v zmysle § 82 ods. 4 Tr. por. (za použitia tzv. elektronických náramkov prostredníctvom elektronického systému monitorovania osôb v zmysle zákona č. 78/2015 Z. z. o kontrole výkonu niektorých rozhodnutí technickými prostriedkami a o zmene a doplnení niektorých zákonov)...

Najvyšší súd dodáva, že z obsahu predloženého spisu vyplýva, že v posudzovanom prípade sa jedná skutočne o skutkovo a dôkazné náročné trestnú vec, ktorej vyšetrovanie prebieha plynule a plánovite...“

17. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 141/04, III. ÚS 417/2011), ktorá korešponduje s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, vyplýva, že v prípade rozhodovania o vzatí do väzby musia byť splnené tieto podmienky: po formálnej stránke musí existovať uznesenie o vznesení obvinenia, po materiálnej stránke musia existovať skutočnosti osvedčujúce kvalifikované podozrenie, že sa obvinený trestného činu, ktorý sa

mu v uznesení o vznesení obvinenia kladie za vinu, dopustil. Napokon musí existovať niektorý z väzobných dôvodov uvedených v ustanovení § 71 Trestného poriadku.

18. Z citovanej časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd presvedčivo odôvodnil svoje rozhodnutie o obmedzení osobnej slobody sťažovateľov a v primeranom rozsahu sa zaoberal otázkou naplnenia materiálnych predpokladov väzobného stíhania sťažovateľov a danosťou väzobných dôvodov. Ústavný súd ďalej konštatuje, že najvyšší súd príslušné ustanovenia Trestného poriadku podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Pokiaľ sťažovatelia odôvodňujú svoju sťažnosť aj tvrdou nezákonnosťou ich zadržania, avšak uvedenú argumentáciu v dôvodoch sťažnosti, ktorú posudzoval najvyšší súd, neuvádzajú, tento ich argument už len z tohto dôvodu nemôže byť spôsobilý spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu.

19. Ústavný súd preto konštatuje, že sťažnostnú argumentáciu nevyhodnotil ako spôsobilú založiť porušenia sťažovateľmi označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu, a preto ich sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. novembra 2018